

Дарко Даничић

У МАЛОМ ГРАДУ

СТАРОСТ

I

Како пролази време срећни крајеви
постају оно што мање боли,
затвориш очи – множе се црни кончићи
и шири празан пут засут вејавицом ситних звезда.
Свет остаје исти брже него што се ми мењамо.

Живот смо градили од малих неспоразума
са људима и стварима,
и мелеме за животне недаће звали искуство,
чинећи све да нам буде тешко да једном одемо из њега.
Када су ти некада говорили о старости
мудрих киша и стрпљивих платана,
мислили су на сопствену младост,
на гипки јаворов лук чија стрела раздире устајало подне
на пожутелој разгледници непомичног мора,
јер мапе су биографије путника, а не предела.

Суве окрајке тих присних година загонетно смо назвали старост:
људи, грађевина, машина, јесењих листова савијених у жути замах
јетке пролазности чија нас варљива гордост изнова опчињава,
док се узвишена једноставност која описује свет
својим замршеним једначинама
повлачи пред навалом нужности и стидом од немоћи.

II

Прекасна лепото, обећана светлости
низ чије разнобојне таласе силазе анђели,
поезијо створена од твог краткодахог блеска,
мудрости Атине и Јерусалима које је благословени старац
изнео на камени стуб да са њега погледамо у себе,
још увек смо у теби,
и наша млада лица загледана у остареле звезде лутају
међу твојим сенкама обузета привидом знања.
Причали су о две стотине милиона пратилаца
као да су говорили о звезди Витлејемској коју прате пророци –
тројицу су заменили милиони непозваних
гурајући се на широким вратима минојских лавирината.

Прекрасна лепото, усамљена „капи чистог живота”,
доћи ће дани кад искључене телефоне преплаве нетакнуте поруке,
а непрекорачиви хоризонти се стопе.
И тада, док усхићено отварамо прозор по прозор да пустимо остарела
сунца,
страхови ће покуцати на врата, не један, већ сви које смо икад осетили,
небо ће се испразнити од свих закаснелих писама
обасјано црном светлошћу
и више се нећемо препознати у дечијем смеху
који остане иза нас
у непораженом ваздуху будућих несаница.

РУКОПИС КИШЕ

Зорану

Рукопис летње кише препознајем
у изненадном пролому добро темпероване скале
што клизне низ заводњени кров
као да је води хитра рука ведрога пијанисте.
Капи, у почетку крупне и успорене, као почетно слово
на страници прашњаве манастирске књиге,
наговештавају пљусак – верност задатој теми
на сталку што као тас држи равнотежу
нејасној тескоби.

Сећаш ли се исте овакве кише
која нам је згуснула проред између реченица
па смо се само неразговорно гледали
очекујући да се догоди чудо.
Ништа се није догодило, ни тад, ни касније.
Полупразан градски аутобус чекао је неког
као чамац привезан за напуштену обалу.
Били смо заборављени под стрехама
разводњених мисли које не тону, нити се уздижу
на пожутелим страницама туђих биографија,
у којима већ проређене капи почињу да светлуцају
бежећи у разговоре, тражећи
изгубљени нацрт срећног света.

ДНК

Гледам свет како се понавља
после потопа – само једна
преживела кап крви,
само једна кост или мисао
уписана у таблице воде,
поновиће сву патњу
којом заслужисмо
опстанак.

ЧЕТИРИ ГРАЦИЈЕ

„Сликај нас и напиши песму о томе”, довикну Надица,
„И нек се зове четири грације”, додаде Свјетлана,
збијајући се између Марије и Јане.
Тај нестали тренутак
постаде доказ да вечност постоји,
док је постројени виноград безгласно тонуо
под тежином млаког, поподневног сунца,
усмеравајући удаљени разговор ка југу.

Наслонио сам око на даљину да би у себи открио
пролазност изговореног. Чекао сам да се са Букуље врати
одјек она четири осмеха, обухватајући нас
као четири реке заборављене у библијској земљи.

Та насмејана лица што још увек жудно гледају у камеру
доказују да Бог има несвакидашњу моћ
да учини да срећни дани
живе у тужним очима.

23. март 2020.

У МАЛОМ ГРАДУ

Јесен се срушила на наше мале домове.
Снови се окупљају у стреласти јата
и одлазе у велике градове,
а ми љубав скривамо
у замраченим собама, као у теглама
покривеним целофаном, да презими.

У онај час кад разговор пропадне
у помодрелу горчину суморног дана
и даљине се одмичу и одлазе неспокојне –
чекање је једини простор у коме борави нада.

Стојим на крају улице загледање у себе,
ливаде силазе са околних брда
и као избеглице дрхте у несигурном уточишту
још увек зеленог градског парка,
док на пустом пољу, иза последњих кућа,
сувомразица пустоши заостале стрњике сунца,

и промукао писак јастреба док запоседа
сужени видик између живота и смрти
малог пољског миша.